

11. fejezet - Sárkányok

következő hét ismét folyamatos tanulással telt. A hetedéves diákok sosem hitték volna, hogy lehet annál is többet tanulni, mint amennyit az RBF vizsgák előtti időszakban kellett. Harry napirendjében csak az jelentett némi változatosságot, hogy az órák, a könyvtár és az esti okklumencia tanulás mellett, végre befejezte a telejegyzetelt hatodikos bájital tankönyv megjegyzéseinek átvezetését saját hetedikos könyvébe. Elkeseredetten tapasztalta azonban, hogy csak az első félév bájitalainak egy részéhez tartalmaz hozzáfűzéseket. Sejtelve sem volt, mihez kezdjen majd, ha odaérnek a tananyagban. Óriási lebukástól és botránytól tartott.

Az egyetlen vigaszt az SVK órák, és a héten elkezdődött SVK szakkör jelentette. Befejezve a múlt év anyagának átismétlését, Bill Weasley végre valóban új, hetedéves, és különösen aktuális tananyaggal rukkolt elő: az inferusok elleni védekezés módszereit tanította. A megbűvölt holttesteket ugyanis legegyszerűbben tűzzel lehet elriasztani.

- Bár ezek valójában nem kizárólag védekezésre használatos varázslatok, mi most csak ebből a szempontból alkalmazzuk őket, kifejezetten inferusok támadásait szimulálva. A tantermen kívül szigorúan tilos bármelyik varázslat elvégzése ezek közül. Kivételt csak az iskolát ért támadás vagy életveszély indokolhat.

Harryt ennek hallatán először ismét hatalmába kerítette a nyomasztó érzés, miszerint, ha ezt az előző tanévben tanulták volna, az igazgatót talán meg tudta volna menteni azon a rémes éjszakán.

Amikor azonban a legidősebb Weasley fivér rögtönzött demonstrációt tartott, ő is lenyűgözve bámulta amint bemutatja a különböző erejű és hatású, tűzzel kapcsolatos varázslatokat: Tűzgömböt röpített, lángcsóvát indított, tűzfalat emelt és végül tűzkört vont maga köré.

A biztonságos gyakorlás érdekében Flitwick és McGalagony professzor segítségével Bill teljesen átalakította a tantermet. A padlót puha hó, a falakat és a plafont pedig vastag jégréteg borította, holott odakint még csak most hullottak le a fákról az első őszi falevelek. Még a diákok lehelete is látszott a levegőben. Olyan hideg volt a teremben, hogy mindenki jó melegen felöltözött iskolai egyentalárja alá.

A tanulást egy tűzgolyó megidézésével kezdték, és ezt gyakorolták szerdán délután, az első SVK szakkör keretében is. A tanulók párokban dolgoztak. Amíg egyikük a tűzgömb megidézésén fáradozott, miközben társa árgus szemekkel figyelte, szükség van-e rá, hogy egy jól időzített *Aquamanti* bűbájjal eloltsa lángra lobbanó haját vagy talárját. A gyakorlás végére mindannyian csuromvizesek voltak. A diákok cuppogó cipőben, csöpögő talárban vonultak el klubhelyiségeikbe, a gondnok legnagyobb bosszúságára.

A pénteki órán már mindenkinek jól ment a tűzgömb létrehozása, így elkezdhették tanulni annak célba röpítését. A terem egyik sarkában álló jeges vízzel töltött kerek medence volt a célpont. Az óra végén Bill Weasley külön megdicsérte Harryt, mert ő volt az egyetlen, aki senkit nem gyújtott lángra a tanteremben. A másik kiemelkedő teljesítményt Hermione nyújtotta, aki azonban annyira izgult, hogy tűzgolyója cikk-cakkban haladt a célíg, ami nagyon látványos volt ugyan, de a diákok alig tudtak elugrálni előle. A medencét azonban legalább elérte. A kipirult arcú lányt Ron vigasztalta, akinek megidézett gömbje még félúton szétpukkant.

***

Ebéd után a két fiúnak lyukasórája volt, amit a könyvtárban töltöttek elmaradt házi feladataik elkészítésével. Hermione ugyan éppen rúnaismereten volt, de megfenyegette őket, hogy óra után ellenőrizni fogja a munkájukat. Ginny, aki mellettük tanult Lunával, alig bírta visszatartani kuncogását bátyja hirtelen jött tanulási láza láttán.

Ahogy Harry belegondolt, mióta Ron és Hermione együtt jártak, a fiú sokkal komolyabban vette a tanulást. Az eredményein ugyan még nem igazán látszott, de igyekezett elvégezni minden iskolai feladatát, még mielőtt a lánynak szólnia vagy noszogatnia kellett volna őt.

Míg Harryt az elvégzendő küldetés nyomasztó tudata kényszerítette tanulásra, Ronnál úgy látszik, ez a motiváció érte el a legjobb hatást. Harry magában vigyorogva figyelte barátait, ahogy a lány figyelmesen olvassa kedvese dolgozatát, ő pedig ezalatt izgatottan, körmeit rágva várja az értékelést.

A tanulás végeztével beszélgetve elindultak a Vadörlak felé.

- Hermione! Sikerült beszélned Tonksszal?

- A héten kétszer is felkerestem, amikor őrsgben volt a kapunál, ma voltam ott harmadszor. Még mindig nem tud semmit Lupinról. Azt mondja, nem tudni mikor tér vissza a küldetésről, és már ő is nagyon aggódik miatta.

- Ha estig nem kerül elő, kénytelenek leszünk egyedül menni.

- Inkább várjunk még vele, Harry! - javasolta a lány aggodalmaskodva.

- Minél előbb megyünk, annál több esélyünk van rá, hogy találunk ott valamit. Nem húzhatjuk tovább az időt.

- Ha mindenképpen menni akarsz, legalább induljunk nagyon korán. Hajnali 4 körül még nem mozgolódnak a muglik sem, ha pedig megfigyelik a házat, nagyobb rá az esély, hogy elég fáradt az őr ahhoz, hogy meglephessük. Jobb ötletem nincs.

- Nekem sincs, de ez elég jó megoldásnak tűnik. Ginny most úgyis tudni fogja hová megyünk, és utánunk küldheti a segítséget, ha szükséges.

***

Hagrid már izgatottan várta őket a kunyhója előtt.

- Sziasztok! Na csakhogy végre erre fújt benneteket a szél! - A vadőr hangjában leplezetlen szemrehányás hallatszott. - Siessünk! Charlie már a biztonsági ponton vár bennünket.

- Mi az a biztonsági pont, Hagrid? - Harry értetlenül nézett rá.

- Onnan már csak megfelelő óvintézkedések megtétele után mehetünk tovább. A sárkányok nagyon féltékenyen őrzik a felségterületüket - magyarázta az óras.

- Ketten vannak, ugye? - Harry igyekezett érdeklődőnek mutatkozni, valójában azonban úgy érezte, egy életre elege volt a sárkányokból a Trimágus Tusa alkalmával, amikor üldözőbe vette őt egy magyar mennydörgő.

- Hát Ginny nem mesélte? Ketten bizony, éppen egy pár. Egy him és egy nőstény magyar mennydörgő költözött a szomszédos sziklahátságra.

- Ez a legveszélyesebb sárkányfaj! - hördült fel Ron.

- Ó, ezt nem mondhatod komolyan, hiszen még Harry is elbánt eggyel, igazam van? - A félóriás barátságosan hátba veregette a fiút, akit csak Ron és Hermione gyors reakciója mentett meg az orra eséstől, ugyanis még időben elkapták a talárlját. - Még Bimba professzor is örül nekik, ugyanis így biztosítva van a növényház számára a kedvenc sárkánytrágyája.

Ron és Harry fintorogva összenéztek a vadőr háta mögött.

- Hogyhogy engedélyezte a minisztérium az ideköltöztetésüket? - faggatózott tovább Hermione.

- Hát ennek több oka is volt. Először is, a Nemzetközi Varázslény Védelmi Egyezmény keretében el kellett őket menekíteni az eredeti élőhelyükről, ahol az utóbbi időben a muglik rengeteg erdőt kiirtottak, és beépítettek. Másodsor, az is sokat nyomott a latban, hogy Voldemort az előző háború során sokszor vetett be inferusokat. A sárkányok biztosítják a lehető legjobb védekezést ellenük. Gyűlölik a szagukat, és már messziről megérik a jelenlétüket. A sárkánytűz pedig sikeresen távol tudja tartani őket.

- Hogyan szállították el őket idáig? - kapcsolódott be Ron is a beszélgetésbe.

Időközben a tavat megkerülve egy sziklás-dombos terület felé haladtak.

- Hát az aztán nagyon jó trükk volt! - Hagrid jókora hasa rengett a nevetéstől. - Speciális varázslatokkal megdermesztették őket, és kihasználva, hogy a muglik éppen hőlégballon fesztivált tartottak a közelben, lebegtető bűbájt használtak. Amikor kiértek a verseny területéről, kiábrándító varázslattal elrejtették őket.

- Zseniális! - Hermione és Harry fülig érő szájjal vigyorogtak. Ron azonban sosem hallott még hőlégballonokról, így az út további részében figyelmesen hallgatta a lány magyarázatát.

Egy sziklás dombhátra érve megpillantották biztonsági vonalat. Egy vibráló szivárvány vonult végig hosszában a domb aljában futó völgyben. Nyílegyenes volt, a megszokott, köríves, természetes szivárvánnyal ellentétben. Charlie egy óriási fa alatt állva már messziről integetett feléjük. Miután üdvözölték, jól hátba veregette legkisebb öccsét, majd elmondta a legfontosabb tudnivalókat.

- Maradjatok zárt alakzatban! Én megyek elől, mert engem már ismernek. Hagrid hátul zárja a sort, fiúk ti fogjátok közre Hermionét! Most csak a hímet fogjuk látni, mert a nőstény ma reggel beköltözött egy barlangba a sziklák között. Valószínűleg tojásokat készül rakni. A hímek általában kisebbek a nőstényeknél, és valamivel kevésbé agresszívek, ez azonban nem jelenti azt, hogy nem veszélyesek. Rendszerint nem vadásznak emberekre, de ha megtámadják őket, hatékonyan védekeznek, és az elpusztítottak testét elfogyasztják. Általában kecskét és juhut esznek, így mi is ilyen, élő táplálékkal látjuk el őket.

- Mindig saját sárkány populációról álmodtam - sóhajtott fel Hagrid. - Bárcsak Norbert is itt maradhatott volna! - A hatalmas férfi szemei megteltek könnyel felidézve a néhány évvel ezelőtti kezei között kikelt kis norvég tarajossárkányt.

- Ne félj, Hagrid! Norbertnek nagyon jó helye van az új családjában. Meglepően hamar befogadták - vizsgáltatta Charlie. - Ráadásul pár hónap múlva itt is fiatal sárkány csemeték fognak röpdölni, ha minden jól megy.

- Igaz, igaz. - A férfi egy törölközőnyi méretű zsebkendővel törölgette a szemeit. - Az jó lenne.

- Vigyázzatok, mert kimondottan hosszú lángesővát tudnak fűjni, akár tizenöt métereset is! Bár ezt neked, Harry nem is kell említenem - figyelmeztette őket, miközben és a fiúra vigyorgott.

A sor elején haladó Weasley-fivér óvatosságra intette őket, mielőtt a következő dombtetőre felkapaszkodtak volna. Felérve páratlan látvány tárult a szemük elé.

A hatalmas, simára koptatott sziklatömbök egyikén egy hatalmas sárkány gubbasztott. Őslényszerű testét zöldeesen csillogó, fényes, fekete bőr borította, kivéve a farka végétől, a gerince vonalán át húzódó, hosszú nyakán a feje tetejéig végigfutó pikkelysört. Ez a tuskés a vonal, a fején lévő szúrós szarvak, és a farkán található nagy, éles tuskék azonban mélyvörös színűek voltak.

A félelmetes szépségű lény lassú mozdulatokkal kezdte széttárni óriási, bőrhártyás szárnyait. Ahogy a lebernyegek fokozatosan kifeszültek, részben láthatóvá váltak a haragoszöld szárnyak. Az állat azonban hirtelen fájdalmasan felbödült, összerándult, és újra lekuporodott.

A bámészkodók először nem értették mi lelete fenséges a lényt.

A mennydörgő pár szusszanásnyi idő múlva ismét megpróbálkozott szárnyai szétterpesztésével. A mozdulatot azonban ismét fájdalmas bömbölés kísérte, ám ezúttal láthatóvá vált mi okozza a sárkány szenvedését. Jobb szárnya bőrét hosszú vágás szakította át, melynek szélei feketék voltak a rászáradt vértől. Láthatóan komoly fájdalmai voltak.

- Mi történhetett? - kérdezték sorra Charlie-t, aki figyelmesen fürkészte a sérült állatot.

- Valami, vagy inkább valaki megsebesítette. Innen nem tudom megmondani, mi okozta a sérülést, de nagyon valószínű, hogy varázslók támadták meg. A legtöbb varázslat ugyan lepattan különlegesen ellenálló bőrükről, de vannak

kivételek. Mindjárt megvizsgálom, utána majd többet tudok mondani. - A vadőr felé fordult. - Hagird! Kérlek, vidd vissza őket, és szólj a Grópnak, hogy elkelne a segítsége a vizsgálatához. Akár ide is költözhetne valamelyik barlangba néhány napra. A nőstény egy ideig még nem fog előbújni a barlangjából, a sérült hím pedig igencsak bizonytalanná teszi a védelmet ezen a területen. Ha elláttam a sebét, megpróbálom megtalálni a támadás helyszínét, és igyekszem kinyomozni, mi történhetett. Este jelentkezem az igazgatónőnél, és beszámolok róla, mit találtam.

- Rendben van, máris indulunk. Légy nagyon óvatos, Charlie!

Elbúcsúztak, és sietve megindultak a kastély felé. Visszafelé sokkal rövidebbnek tűnt az út. Gróp a vadőrlak előtt üldögélve várta őket, de alig ismerték fel, ugyanis messziről először egy nagy szénaboglyának, vagy kőrakásnak nézték hatalmas gólemszerű testét. Girbegurba fogai kivillantak, amint mosolyogva üdvözölte őket. Hagridot kedvesen hátba veregette, amitől a férfi majdnem orra esett, mire Harry és Ron tekintete cinkosan összevillant - hát ilyen, amikor a hóhért akasztják.

Miután megbeszélték a teendőket, Gróp döngő léptekkel elindult a sziklák felé, Hagrid pedig az igazgatói irodát vette célba, a többiek pedig a klubhelységbe indultak, hogy elmeséljék Ginnynek is, mi történt.

***

Este, a vacsora végén, Harry megvárta a Nagyterem ajtajában a kifelé igyekvő igazgatónőt.

- Tanárnő, beszélhetnék önnel?

- Most várnak rám az irodában, nem érek rá, Potter. Ha azért keres, amiért a múlt héten is, akkor csak ugyanazt mondhatom. Engedélyezem, de legyenek különösen óvatosak!

Minerva McGalagony gyors léptekkel eltűnt a folyosó kanyarulatában.